

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Bernardom Pekárom, PhD., AK Pekár, s. r. o., Kukučínova 24, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. IV Pz 18/18/1000-18 a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o vybavení návrhu podľa § 363 Trestného poriadku č. k. IV Pz 18/18/1000-8 z 5. marca 2018, postupom Okresnej prokuratúry Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 590/17/5506 a uznesením Okresnej prokuratúry Martin č. k. 1 Pv 590/17/5506-8 zo 4. decembra 2017 a postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 a uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 z 13. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. IV Pz 18/18/1000-18 (ďalej len „postup generálnej prokuratúry“) a upovedomením generálnej prokuratúry o vybavení návrhu podľa § 363 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) č. k. IV Pz 18/18/1000-8 z 5. marca 2018 (ďalej len „upovedomenie generálnej prokuratúry“), postupom Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 590/17/5506 (ďalej len „postup okresnej prokuratúry“) a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 590/17/5506-8 zo 4. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) a postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 (ďalej len „postup krajského riaditeľstva“) a uznesením krajského riaditeľstva ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 z 13. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského riaditeľstva“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského riaditeľstva bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že *«ako primátor mesta [REDAKOVANÉ] v postavení správcu dane podpísal a vydal dňa 06.02.2017 rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane pod č. 213/2017 zo dňa 06.02.2017 na základe zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení*

neskorších predpisov (ďalej len „ZMD“) a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „DP“), ktorým v zmysle § 68 ods. 5 DP vyrubilo mesto [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „SLK“) rozdiel dane vo výške 166.645,- EUR na dani za ubytovanie podľa ZMD za obdobie od 01.01.2012 – 31.12.2012, pričom mal vedomosť o rozsudku Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) z 18.02.2016, sp. zn. 8Sžf 36/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 11.02.2015, č. k. 21S/125/2014-94, právoplatné dňa 21.03.2016, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie mesta [REDAKOVANÉ] č. 1120/2013 zo dňa 31.10.2013 podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP pre nesprávne právne posúdenie veci, ako aj listiny doručenej mestu [REDAKOVANÉ] dňa 17.05.2016 z Finančného riaditeľstva SR, odbor daňovej metodiky, že SLK nie sú platiteľom dane ako poskytovateľ ústavnej zdravotnej starostlivosti, pričom aj napriek tejto vedomosti vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane č. 213/2017 spôsobom odporujúcim zákonu, a to najmä porušením § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 DP, § 37 až 41 ZMD, ako aj čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, pričom rozhodoval o právach a povinnostiach spoločnosti SLK a neoprávnené vynucoval zaplataenie rozdielu dane vo výške 166.645,- EUR od spoločnosti SLK, čím sa nezákonným rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane č. 213/2017 snažil spôsobiť spoločnosti SLK škodu a mestu [REDAKOVANÉ] zadovážiť neoprávnený prospech vo výške 166.645,- EUR.».

3. Sťažovateľ považuje označené uznesenie krajského riaditeľstva za nezákonné, keďže proti jeho osobe neboli naplnené zákonné podmienky na vznesenie obvinenia, pretože z doteraz vykonaného dokazovania nie sú naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Sťažovateľ považuje za neakceptovateľné, aby bol trestne stíhaný za právny názor podporený niekoľkoročnou súdnou či správnu praxou, a poukazuje na to, že v jeho prípade nedošlo k naplneniu obligatórneho znaku skutkovej podstaty predmetného trestného činu, a to úmyselného zavinenia. Orgánom činným v trestnom konaní stíhajúcim sťažovateľa pre spomenutý trestný čin absentujú dôkazy, ktoré preukazujú úmyselné zavinenie sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ proti uzneseniu krajského riaditeľstva sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry ako nedôvodná zamietnutá. Sťažovateľ

uznesenie okresnej prokuratúry o zamietnutí jeho sťažnosti považuje za odporujúce zákonu. Z toho dôvodu podal podľa § 363 Trestného poriadku na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní. Generálna prokuratúra svojím upovedomením sťažovateľa oboznámila s tým, že Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nezistil dôvody na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní.

4. Sťažovateľ orgánom činným v trestnom konaní, ako aj generálnemu prokurátorovi vyčíta, že sa vo svojich rozhodnutiach nijako nevysporiadali s absenciou dôkazov a skutočností preukazujúcich jeho vinu za predmetný trestný čin. Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní doložil súdne rozhodnutia, dôvodovú správu k novele zákona o miestnych daniach a ďalšie dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplýva, že liečebné kúpele sú platiteľom dane za ubytovanie bez ohľadu na to, či sú v postavení podnikateľa alebo zdravotníckeho zariadenia. Generálny prokurátor vo vzťahu k dôkazom predloženým sťažovateľom uviedol, že judikatúra súdov v slovenskom právnom poriadku nie je záväzným prameňom práva, čo sťažovateľ považuje za ústavne nekomformnú argumentáciu, ktorá je v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu s ohľadom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 566/05 z 20. septembra 2006. Generálny prokurátor sa nevysporiadal s argumentom sťažovateľa týkajúcim sa toho, že konanie, ktoré mu je kladené za vinu, nie je spôsobilé vyvolať trestne relevantný následok, keďže išlo o prvostupňové rozhodnutie správcu dane, ktoré nie je predbežne vykonateľné, ale vykonateľnosť nadobúda až márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania, pričom včas podané odvolanie má odkladný účinok, preto nemohlo bezprostredne smerovať k dokonaniu obzvlášť závažného zločinu, a teda toto konanie podľa názoru sťažovateľa nie je možné považovať za pokus trestného činu.

5. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV PZ 18/18/1000 a jej upovedomením o vybavení návrhu podľa § 363 Trestného poriadku č. k. IV Pz 18/18/1000-8 zo dňa 05.03.2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo

byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarcu podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Okresnej prokuratúry Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 PV 590/17/5506 a jej uznesením č.k. 1 PV 590/17/5506-8 zo dňa 04.12.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarcu podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 a jeho uznesením ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 zo dňa 13.10.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarcu podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje upovedomenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV PZ 18/18/1000-8, zo dňa 05.03.2018.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Martin č. k. 1 Pv 590/17/5506-8 zo dňa 04.12.2017.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici ČVS: KRP-88/2-VYS-BB-2017 zo dňa 13.10.2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania, ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť na účet AK Pekár s.r.o., Kukučínova 24, 974 01 Banská Bystrica vedený v spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd

skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 49 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského riaditeľstva

12. V súvislosti so sťažovateľom napádaným uznesením krajského riaditeľstva, na základe rozhodnutia ktorého bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ústavný súd v prvom rade poukazuje na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

13. Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni. Z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ sťažnosťou z 13. októbra 2017 namietal, že vznesenie obvinenia pre skutok uvedený v uznesení krajského riaditeľstva považuje za absurdný a popiera akúkoľvek vinu zo spáchania predmetného trestného činu, a domáhal sa toho, aby dozorujúci prokurátor napadnuté uznesenie krajského riaditeľstva zrušil a uložil vyšetrovateľovi krajského riaditeľstva, aby vo veci znovu konal a rozhodol tak, že vec odmietne podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ sa mohol prostredníctvom jemu dostupných prostriedkov priznaných mu zákonom domáhať preskúmania ním namietaného uznesenia krajského riaditeľstva, čo napokon aj účinne využil, pričom predmetom jeho sťažnosti boli identické námietky, aké proti uzneseniu krajského riaditeľstva uvádza aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu a s ktorými sa v rámci svojej prieskumnej právomoci vysporiadala už okresná prokuratúra. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 49 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresnej prokuratúry

14. V súvislosti so sťažovateľom napádaným uznesením okresnej prokuratúry, na základe ktorého bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského riaditeľstva zamietnutá ako nedôvodná, ústavný súd opätovne poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom

stupni. Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon. Z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ podal návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku z 12. januára 2018. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ sa mohol prostredníctvom jemu dostupných prostriedkov priznaných mu zákonom domáhať preskúmania ním namietaného uznesenia okresnej prokuratúry, čo napokon aj účinne využil, pričom predmetom jeho návrhu na preskúmanie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku boli identické námietky, aké uvádza aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu a s ktorými sa v rámci svojej prieskumnej právomoci vysporiadal už generálny prokurátor. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 49 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a upovedomením generálnej prokuratúry

15. Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv a práv zaručených ústavou a dohovorom aj v súvislosti so závermi generálnej prokuratúry vyjadrenými v jej upovedomení.

16. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy tak, ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by aj základnú zásadu ústnosti a bezprostrednosti, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 11/2015 zo 7. júla 2016).

17. Generálna prokuratúra vo svojom upovedomení o vybavení podnetu sťažovateľa opísala dôkazy, ktoré boli podkladom pre vydanie uznesenia krajského riaditeľstva o vznesení obvinenia, pričom podľa názoru ústavného súdu sa dostatočne vyčerpávajúco

zaoberala námietkami sťažovateľa, ktoré sú totožné s námietkami v ústavnej sťažnosti. V súvislosti s vedomosťou sťažovateľa týkajúcou sa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 36/2015 z 18. februára 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 125/2014-94 z 11. februára 2015 generálny prokurátor uviedol: „K vnútornému vzťahu obvineného k týmto rozhodnutiam a jeho práva na vlastný právny názor, konštatujem, že obvinený sa vnútorne nemusí stotožňovať s uvedenými rozhodnutiami súdov, ale je povinný ako verejný činiteľ ich rešpektovať a musí konať v súlade s nimi, ako to vyplýva okrem iného aj s ustanoveniami § 145 ods. 4 a § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku.“

18. Z upovedomenia generálnej prokuratúry ďalej vyplýva, že pre posúdenie toho, či sťažovateľ skutok spáchal úmyselným konaním, je potrebné poukázať na to, že z predmetných súdnych rozhodnutí mal vedomosť o tom, že subjekt, ktorému vyrubil rozdiel dane za rozhodné obdobie, nie je v danom prípade platiteľom dane, keďže bol poskytovateľom ústavnej zdravotnej starostlivosti. Subjekt v rozhodnom období neprevádzkoval svoje zariadenie na základe zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, a teda nebol prevádzkovateľom zariadenia podľa § 41 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov, keďže v danom prípade neposkytoval odplatné prechodné ubytovanie tak, ako to ustanovuje § 1 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaraďovaní do kategórií a tried, a teda sa na jeho zariadenia v rozhodnej dobe nemohla vzťahovať kategorizácia podľa § 3 označenej vyhlášky. Z upovedomenia generálnej prokuratúry je ďalej zrejmé: „Na základe vyššie uvedených skutočností je potrebné uviesť, že právoplatné uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia bolo vydané na základe dostatočného množstva dôkazov, ktoré odôvodňovali postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Predmetné uznesenie bolo vydané v súlade s ustanoveniami § 206 ods. 3 a § 176 Trestného poriadku, je vo veľmi rozsiahlej miere odôvodnené, obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 176 ods. 2 Trestného poriadku. V odôvodnení uznesenia je poukázané na skutočnosti, ktoré vyšetrovateľ PZ považuje za dokázané a na dôkazy o ktoré sa

pri vydaní uznesenia opieral. Obsahuje aj právne úvahy na základe ktorých vyšetrovateľ posudzoval dokázane skutočnosti. Predmetné uznesenie je preskúmateľné. Obvinenie bolo vznesené na základe podkladov, ktoré v danom štádiu trestného konania odôvodňovali skonštatovať skutočnosť, že skutok sa stal, je trestným činom a mal ho spáchať obvinený... K právoplatnému rozhodnutiu prokurátora sp. zn. 1 Pv 590 17/5506-8 zo 04. 12. 2017 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku konštatujem, že je zákonné, nebolo vydané predčasne, obsahuje všetky náležitosti v zákonom ustanovení § 176 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a je preskúmateľné.“

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018